

Sygn. akt I UZ 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt VI Ua .../15,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 25 czerwca 2015 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. z 16 kwietnia 2015 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmawiającej przyjęcia do ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, wypłaconego za okres od 5.08.2014 r. do 8.10.2014 r., uzupełnionej kwoty podstawy wymiaru opłaconej składki na ubezpieczenia za lipiec 2014 r. Ubezpieczony Z. P. w odwołaniu od decyzji organu rentowego żądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy od 5.08.2014 r. do 8.10.2014 r. w wysokości odpowiadającej

prawidłowemu ustaleniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w brakującej kwocie 8.058,17 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik odwołującego się określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 10.804 zł. Wezwany do wskazania sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, w piśmie z 3 marca 2016 r. wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 10.804 zł, ponieważ wypłaty takiej kwoty domagał się ubezpieczony z tytułu zasiłku chorobowego. Ponadto, że odwołujący się już na etapie odwołania od decyzji organu rentowego kwestionował jej ważność, ponieważ nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek, a mianowicie nie zawiera daty jej wydania. W konsekwencji kwota wskazana w tej decyzji nie może być dla stron wiążąca.

Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z 17 marca 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną odwołującego się. Sąd zauważył, że w odwołaniu od decyzji ubezpieczony wskazał, że zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wypłaty zasiłku chorobowego ponad kwotę 2.745,87 zł, tj. w wysokości 8.058,17 zł za okres niezdolności do pracy od 5.08.2014 r. do 8.10.2014 r. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w brakującej kwocie. W skardze kasacyjnej wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie apelacji organu rentowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nie podniósł przy tym zarzutu nieważności całego postępowania sądowego z uwagi na jego prowadzenie w odniesieniu do nieważnej decyzji organu rentowego (brak daty). Sąd ustalił, że wskazany zarzut istotnie został zawarty w odwołaniu od decyzji organu rentowego, lecz tylko obocznie względem zasadniczego żądania zmiany wydanej decyzji, a wobec oczywistego uchybienia (błąd wydruku – pismo ZUS z 3 lutego 2015 r.) i jego niezwłocznego sprostowania nie stanowił dalszego przedmiotu rozpoznania sądu. W ocenie Sądu jego ponowne podniesienie w piśmie z 3 marca 2016 r. prowadzić miałoby do podważenia w całości wydanej przez organ rentowy decyzji, a tym samym przyjęcia przedmiotu zaskarżenia w wysokości 10.804 zł, podczas gdy treść wniesionego odwołania nakazuje przyjąć, że ma ono za podstawę roszczenie wypłaty brakującej kwoty zasiłku chorobowego. W ocenie

Sądu kwota brakującego świadczenia chorobowego stanowi tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia, a jej wysokości, ze względu na treść art. 398² § 1 k.p.c., nie kwalifikuje wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym samym, wobec stwierdzenia, że wysokość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza wymaganej kwoty 10 tys. zł, zgodnie z art. 398⁸ § 2 k.p.c., Sąd uznał skargę za niedopuszczalną.

Odwołujący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości.

Zarzucono naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, a to z uwagi, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10 tys. zł, podczas gdy w istocie uczestnik kwestionuje postanowienie zapadłe w sprawie co do istoty.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że w sprawie zachodzi przesłanka warunkująca dopuszczalność złożenia skargi kasacyjnej, z uwagi na podniesienie zarzutu nieważności decyzji wydanej w sprawie przez organ rentowy. Wyjaśniono, że wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana i określona w skardze jak i sprecyzowana w piśmie z 3 marca 2016 r. wynika z podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu nieważności decyzji będącej podstawą wypłaty zasiłku chorobowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Na wstępie należy podkreślić, że sąd drugiej instancji nie może bezkrytycznie przyjmować twierdzeń strony o wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną; a wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego skargę kasacyjną z naruszeniem reguł art. 19-24 k.p.c. nie jest dla oceny dopuszczalności tej skargi wiążąca (por. postanowienie SN z 21 października 2015 r., I PZ 15/15, LEX nr 1938672, oraz powołane tam orzeczenia).

W tej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza 10 tys. zł. Rozstrzygające dla takiego ustalenia jest żądanie ubezpieczonego sformułowane w odwołaniu od decyzji organu rentowego. Ubezpieczony żądał zmiany zaskarżonej decyzji odmawiającej wypłaty zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od 5.08.2014 r. do 8.10.2014 r. ponad

kwotę 2.745,87 zł, poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za ten okres w brakującej kwocie 8.058,17 zł wraz z należnymi odsetkami. Ubezpieczony twierdził, że ma prawo do zasiłku chorobowego za ww. okres nie w przyznanej mu w kwocie 2.745,87 zł, ale w kwocie 10.804,04 zł. Z powyższego wynika, że wartość przedmiotu sporu w tej sprawie, odpowiednio wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną, stanowi różnica pomiędzy wysokością zasiłku chorobowego przyznanej za ww. okres przez organ rentowy, a wysokością zasiłku chorobowego żadaną przez ubezpieczonego.

Odnosząc się z kolei do argumentów pełnomocnika skarżącego, jakoby wskazaną w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia uzasadniał zarzut nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na brak daty jej wydania, argumentacja ta nie uwzględnia specyfiki postępowania sądowego zainicjowanego odwołaniem od decyzji organu rentowego, ani skutków prawnych nieokreślenia daty wydania decyzji. Ze wskazanych w art. 477⁹ § 3 k.p.c., art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i art. 477¹⁴ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego przez sąd wynika, że nie przewidziano kompetencji sądu do stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślono, że postępowanie sądowe w sprawach z zakresu prawa ubezpieczenia społecznego skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają w zasadzie poza przedmiotem postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, za wyjątkiem wad, które dyskwalifikują tę decyzję w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. postanowienie SN z 28 maja 2002 r., II UKN 356/01, OSNP 2004/3/52; postanowienie SN z 14 kwietnia 1999 r., II UKN 161/99, OSNP 2000/14/562; wyrok SN z 28 października 2009 r., I UK 132/09, LEX nr 570121; wyrok SN z 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09, OSNP 2011/13-14/187; wyrok SN z 9 lutego 2010 r., I UK 151/09, LEX nr 585708; postanowienie SN z 3 lutego 2012 r., II UK 271/11, LEX nr 1215442). Brak daty wydania decyzji nie pozbawia natomiast pisma charakteru decyzji administracyjnej, lecz stanowi wadę, która może być usunięta w trybie art. 113 k.p.a. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z 14 listopada 2007 r., I SA/Op 293/07, LEX nr 413307;

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 marca 2009 r., I SA/Wa 1515/08, LEX nr 529887; a także A. Wróbel, komentarz do art. 107 k.p.a.; pkt 7, (w:) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz., LEX wyd. elektroniczne 2013). Uwzględniając powyższe, nie można zgodzić się z oceną skarżącego, że w tej sprawie zachodzi przesłanka warunkująca dopuszczalność złożenia skargi kasacyjnej z uwagi na podniesienie zarzutu nieważności decyzji.

Z tych powodów, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

r.g.